

РЕШЕНИЕ

№ 12812

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ Гражданско дело № 20221110139061 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Е. Г. М. срещу „Е“ ЕООД.

Ищцата твърди, че е работила при ответника по силата на трудов договор № 7 от 03.08.2020г., при 4-часов работен ден. Посочва, че трудовото правоотношение било прекратено въз основа заповед на работодателя, но последният не е заплатил дължимите на ищцата суми за трудово възнаграждение и за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Моли за осъждане на ответника да заплати следните суми: 3110,80 лв. - неизплатено трудово възнаграждение за периода от м.01.2022г. до м.03.2022г., ведно със законната лихва върху главниците от подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното плащане, 122,22 лв. - обезщетение за забава за периода от 01.02.2022г. до 19.07.2022г., 1637,91 лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и 43,68 лв. - обезщетение за забава за периода от 15.04.2022г. до 19.07.2022г.

Ответната страна е получила препис от исковата молба, по която е депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените искове. Твърди, че ищцата системно нарушавала трудовата дисциплина, като не идвала на работа, тръгвала си по-рано и ползвала нерегламентирано годишния си отпуск, поради което трудовото правоотношение било прекратено от работодателя въз основа заповед Заповед № 17 от 29.03.2022г. за дисциплинарно уволнение. Сочи, че по счетоводни данни на дружеството общата дължима сума на ищцата била в размер на 1518,46 лв. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

По иска по чл. 128, т. 2 КТ:

В тежест на ищцата по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е да докаже наличието на

трудова правоотношение с ответника, както и че в нейна полза е възникнало вземане за трудово възнаграждение в претендирания размер.

В случая не се спори, а и от приложения трудов договор № 7/03.08.2020г. е видно, че между страните е съществувало трудово правоотношение по силата, на което ищцата е заемала в ответното дружество длъжността „счетоводител ТРЗ“, при непълно работно време и срещу първоначално уговорено основно трудово възнаграждение в размер на 1090 лв. От приложеното допълнително споразумение от 01.05.2021г. е видно, че страните са уговорили изменение на основната месечна заплата на 1140 лв. По делото не са ангажирани доказателства за постигнато съгласие за последваща промяна в трудовото възнаграждение, в т.ч. въз основа приложеното допълнително споразумение от 01.04.2022г. От цитирания документ е видно, че същият е едностранно подписан от работодателя, а ищцата изрично е отказала да се съгласи с предложеното изменение, поради което не е налице съгласие за изменение на трудовото правоотношение (арг. чл. 118, ал. 3 КТ).

Между страните не е налице спор и по въпроса, че трудовото правоотношение е прекратено, но се поддържат различни становища относно основанието и датата на прекратяване (според ищцата е прекратено въз основа нейно заявление от 30.03.2022г., а според работодателя поради дисциплинарно уволнение, считано от 29.03.2022г.). Независимо, че в случая изясняването на тези въпроси не е от съществено значение (доколкото страните не са навели никакви *конкретни* възражения, обосновани с основанието и датата на уволнението), единствено за пълнота следва да се посочи, че според настоящия състав на съда трудовото правоотношение е прекратено на 29.03.2022г. поради наложено от работодателя наказание „дисциплинарно уволнение“. Последното обстоятелство се установява в достатъчна степен от приложената заповед № 17 от 29.03.2022г., връчена на ищцата при условията на отказ (Решение № 429 от 15.03.2016г. по гр.д. № 132/2015г., IV г.о., ВКС). Неотносимо е възражението на ищцата, че ръкописният текст не бил изписан от свидетеля, удостоверил отказа, при положение, че не е оспорено, че волеизявлението е именно на посоченото като свидетел лице (Георгия Георгиева Костова).

След като през посочения период (от 01.01.2022г. до 28.03.2022г.) между страните е съществувало трудово правоотношение, на основание чл. 128, т. 2 КТ ищцата има право да получи уговореното трудово възнаграждение. Общо и лишено от конкретни твърдения (а и доказателства) е възражението в отговора на исковата молба, че ищцата идвала „максимум за два часа на ден, а понякога даже и не идвала“, поради което презумпцията по чл. 8, ал. 2 КТ не следва да се смята оборена. Следователно в тежест на ответника е възникнало задължение по чл. 128, т. 2 КТ за целия период от 01.01.2022г. до 28.03.2022г., което съдът намира, че е в размер на 3215,04 лв., от които 1086,31 лв. за м. 01.2022г., 1086,31 лв. за м. 02.2022г. и 1042,42 лв. за м. 03.2022г. (последното получено след преизчисляване на получената от в.л. сума в размер на 493,78 лв. за 9 работни дни в посочените от вещото лице 19 работни дни в периода от 01.03.2022г. до 28.03.2022г.).

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът не е навел никакви *конкретни* възражения за погасяване на така установеното задължение, в т.ч. не е заявил *изрично* възражение за прихващане с

обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ, каквото според приетата експертиза е било начислено във ведомостите на ищеца. Съвсем отделен е въпросът, доколко работодателят може да удържа подобно вземане от трудовото възнаграждение, при положение, че същото не е предвидено в чл. 272 КТ (Решение № 364 от 03.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 894/2009 г., III ГО, ВКС).

По изложените съображения, предявеният иск за трудово възнаграждение в размер на 3110,80 лв., дължимо за периода от м.01.2022г. до м.03.2022г., се явява основателен и като такъв следва да се уважи изцяло. С оглед акцесорния характер на претенцията в полза на ищцата следва да се присъди и законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

По иска по чл. 224 КТ:

В тежест на ищцата е да докаже прекратяване на трудовото правоотношение, по което в нейна полза е възникнало правото на платен годишен отпуск, размера на дължимото обезщетение, а в тежест на ответника е да докаже ползване от страна на ищцата на платения годишен отпуск или заплащане на претендираното обезщетение.

В случая от установеното по-горе е видно, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по което страните са уговорили продължителност на платения годишен отпуск от 20 дни. Видно от приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, към 28.03.2022г. ищцата е имала 26 дни неизползван платен годишен отпуск, за които дължимото обезщетение, изчислено съгласно чл. 177 КТ и чл. 17 НСОПЗ, се равнява на 1638 лв. Ето защо, предявеният иск за сумата от 1637,91 лв. също следва да се уважи като основателен. С оглед акцесорния характер на претенцията в полза на ищцата следва да се присъди и законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

По предявените иски по чл. 86 ЗЗД:

Ищцата е предявила иски по чл. 86 ЗЗД за сумите, както следва: 122,22 лв. - мораторна лихва върху сумата по чл. 128 КТ за периода от 01.02.2022г. до 19.07.2022г. и 43,68 лв. - мораторна лихва върху обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ за периода от 15.04.2022г. до 19.07.2022г.

По исковите с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищцата е да докаже възникването на главно задължение, както и изпадането на длъжника в забава, респ. получаването на покана. Съгласно чл. 84 ЗЗД, когато задължението е срочно длъжникът изпада в забава след изтичане на деня за изпълнение, а когато е безсрочно – след получаването на покана.

Съгласно чл. 245, ал. 2 КТ при забавено плащане на трудово възнаграждение работодателят дължи законната лихва за забава, а съгласно чл. 270, ал. 2 КТ трудовото възнаграждение се дължи ежемесечно, поради което следва да се приеме, че задължението на работодателят по чл. 128, т. 2 КТ е срочно. При положение, че в трудовия договор не се съдържа уговорка за падежа на посоченото задължение, а единствено е възпроизведено общото правило по чл.

270, ал. 2 КТ, следва да се приеме, че към процесния период (от 01.02.2022 г. до 19.07.2022 г.) ответникът е бил в забава, поради което предявеният иск за сумата от 122,22 лв. се явява основателен и като такъв следва да се уважи.

По отношение на иска по чл. 224 КТ приложение следва да намери чл. 228, ал. 3 КТ, в който е предвидено, че обезщетенията по гл. X, раздел III от КТ, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.

В случая трудовото правоотношение е прекратено на 29.03.2022г., поради което срокът за изплащане на обезщетението по чл. 224 КТ изтича на 30.04.2022г., а от 01.05.2022г. ответникът дължи и лихва върху неплатеното обезщетение. Следователно предявеният иск следва да се уважи за периода от 01.05.2022г. до 19.07.2022г. за сумата от 36,39 лв. (определен от съда при усл. на чл. 162 ГПК), като се отхвърли за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 43,68 лв. и за периода от 15.04.2022г. до 30.04.2022г.

По разноските: С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, ищцата има право на разноси в размер на 399,40 лв. – адвокатско възнаграждение, определено съобразно уважената част от предявените искове. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноси съобразно отхвърлената част от предявените искове, но в случая такива не следва да се присъждат, тъй като не са ангажирани доказателства за действителното им извършване.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд, дължимата държавна такса в размер на 196,29 лв. и сторените от бюджета на съда разноси за експертиза в размер на 370 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА „Е“ ЕООД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. София, район Илинден, ул.“, ет. 4 **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. Г. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. следните суми: **3110,80 ЛЕВА** – неплатено трудово възнаграждение, дължимо на осн. чл. 128, т. 2 КТ, за периода от м.01.2022г. до м.03.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното плащане, **122,22 ЛЕВА** – мораторна лихва за периода от 01.02.2022г. до 19.07.2022г., **1637,91 ЛЕВА** - обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното плащане, **36,39 ЛЕВА** - мораторна лихва за

периода от 01.05.2022г. до 19.07.2022г., както и сторените по делото разноси, а именно:
399,40 ЛЕВА – адвокатско възнаграждение, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за мораторна лихва, претендирана върху обезщетението по чл. 224 КТ, за разликата над уважения размер от 36,39 лв. до пълния предявен от 43,68 лв. и за периода от 15.04.2022г. до 30.04.2022г.

ОСЪЖДА „Е“ ЕООД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. София, район Илинден, ул.“, ет. 4 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд, сумата от **196,29 ЛЕВА** – държавна такса и **370 ЛЕВА** – разноси за експертиза.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, чрез Софийски районен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Районен съдия:

РЕШИ:

Съдия при Софийски районен съд: _____